

Gdańskiej dorównują tym oferowanym przez najlepsze uczelnie zagraniczne – powiedziała Barbara Geniusz-Stepnowska, dyrektor MBA Politechniki Gdańskiej. – Tworząc na PG program MBA, zastanawialiśmy się, w jaką stronę iść, aby nie stanowić kolejnej kalki programów już istniejących. Konkurencja jest dla nas bardzo ważna i decyduje o naszych działaniach. Ale słuchamy też głosu naszych studentów, by dostosować program do ich potrzeb, a także potrzeb ich pracodawców.

Zmiany dotyczące podejścia do zasad kształcenia studentów na poszczególnych kierunkach Politechniki Gdańskiej są rezultatem współpracy z członkami Rad Konsultacyjnych poszczególnych wydziałów, w tym tej działającej na WZiE. Ich członkowie są przedstawicielami instytucji publicznych, w tym władz samorządowych, a także świata biznesu. Dzielą się oni z władzami uczelni swym doświadczeniem oraz obiektywnym, zewnętrznym oglądem na temat kształcenia studentów na rzecz biznesu. Ich opinia przekłada się na decyzje o uruchamianiu nowych kierunków i programów kształcenia na wszystkich poziomach studiów. Wpływa to na jakość kształcenia, a w rezultacie – na profil absolwenta PG. Dzięki temu jest on lepiej przygotowany do funkcjonowania w środowisku biznesowym.

Na koniec głos zabrał prof. Edmund Wittbrodt, były rektor Politechniki Gdańskiej i minister edukacji narodowej w latach 2000–2001, który podkreślił znaczenie kształcenia ustawicznego dla indywidualnego rozwoju. Mówił także o potrzebie wdrażania do programów edukacyjnych takich narzędzi jak dzielenie się dobrymi praktykami czy też wspólna realizacja projektów dla osiągnięcia gotowości do działania na rynku globalnym.

Zebrani goście zakończyli dyskusję z przekonaniem, że zarówno studia MBA, jak i spotkania dotyczące tematów będących przedmiotem dyskusji seminaryjnych są elementami zbliżającymi odległe dziś światy biznesu i nauki.

Wystąpienie prof. Edmunda Wittbrodta
Fot. Anna Rezulak

Sierpinski Carpet Project na PG

Dokładnie 100 lat temu polski matematyk prof. Waław Sierpiński opisał fraktal geometryczny nazywany dywanem Sierpińskiego. Dla uczczenia tej rocznicy uczniowie, studenci i wszyscy zainteresowani z całego świata budują rekordowo duży model tego fraktala.

Fraktale to zbiory o bardzo skomplikowanej budowie. Główną ich cechą jest samopodobieństwo. Chodzi o to, że fragment obiektu jest podobny do całości.

Z fraktalami spotykamy się w otaczającym nas świecie. Na przykład mała różyczka kalafiora do złudzenia przypomina duży kalafior. Drzewa, łańcuchy górskie, płatki śniegu, błyskawice, układ krwionośny... W nieskończo-

Fot. 1. Finał. Piąta iteracja
Fot. Piotr Niklas

ność można by wymieniać obiekty o fraktalnej budowie.

Definicja fraktala powstała stosunkowo niedawno, w latach 70. XX wieku. Mimo to fraktale mają już zastosowanie w wielu dziedzinach życia: w medycynie do analizy obrazów tomograficznych; w kinematografii do generowania krajobrazów; anteny telefonów komórkowych mają budowę fraktalną, dzięki czemu lepiej spełniają swoją funkcję – przykłady można mnożyć.

Klasycznym przykładem fraktala jest dywan Sierpińskiego. Powstaje on z kwadratu – kwadrat dzielimy na dziewięć mniejszych równych kwadratów, a następnie usuwamy środkowy. W ten sposób powstaje tzw. pierwsza iteracja. W następnym kroku każdy z pozostałych kwadratów znowu dzielimy na dziewięć mniejszych kwadratów i usuwamy środkowe kwadraty. Tak powstaje druga iteracja dywanu. Procedurę tę możemy powtarzać w nieskończoność, tworząc kolejne iteracje dywanu (rys. 1). W każdej iteracji liczba kwadratów wzrasta ośmiokrotnie.

Z matematycznego punktu widzenia dywan Sierpińskiego ma bardzo ciekawe własności. Po nieskończeniu wielu iteracjach usuniemy nieskończenie wiele kwadratów. Można dowiedzieć, że pole powierzchni otrzymanego obiektu będzie równe zero, a obwód będzie nieskończony.

Dywan Sierpińskiego został opisany w roku 1916. Z okazji przypadającej w tym roku setnej rocznicy tego wydarzenia w Hiszpanii powstał Sierpinski Carpet Project, którego autorami są José Luis Rodríguez Blancas (profesor matematyki na Uniwersytecie w Almerii w Hiszpanii) i David Crespo Casteleiro (nauczyciel matematyki w szkole średniej). Pomysł polega na stworzeniu z kolorowych naklejek gigantycznego dywanu Sierpińskiego. W projekt zaangażowało się wiele ośrodków edukacyjnych z ponad 40 krajów na świecie, w tym m.in. Centrum Nauczania Matematyki i Kształcenia na Odległość Politechniki Gdańskiej.

Justyna Woron
Anna Niewulis
Centrum Nauczania
Matematyki
i Kształcenia
na Odległość

Rys. 1. Pierwsza, druga, trzecia i czwarta iteracja dywanu Sierpińskiego
Rys. Justyna Woron

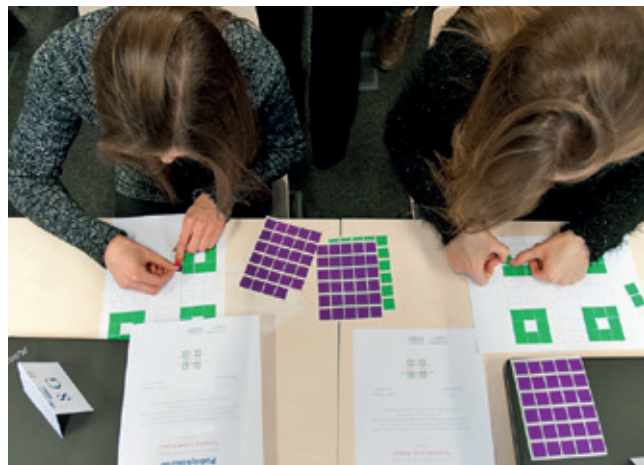
Do udziału w tym przedsięwzięciu na Politechnice Gdańskiej zostało zaproszonych 512 studentów ze wszystkich wydziałów PG. Studenci przez trzy dni (od 20 do 22 stycznia) brali udział w ośmiu warsztatach. Najpierw wysłuchali wykładu na temat fraktali i projektu. Potem każdy student tworzył z fioletowych i zielonych naklejek drugą iterację dywanu. Następnie osiem osób łączyło swoje dywany w dywan trzeciej iteracji. Takich grup na każdym warsztacie było osiem, zatem po każdym zajęciach powstawał dywan czwartej iteracji.

Finał miał miejsce na Dziedzińcu im. Jana Heweliusza w Gmachu Głównym, 26 stycznia. Dywany zbudowane w trakcie warsztatów zostały połączone w jeden – piątą iterację dywanu Sierpińskiego. Powstał dywan o boku 4,86 m. Aby go stworzyć, studenci użyli 8^5 , czyli dokładnie 32 768 naklejek. Relację z tego wydarzenia można było śledzić w mediach lokalnych i ogólnopolskich (np. <http://tv.task.gda.pl/>).

Jakie będą dalsze losy dywanu? 2 kwietnia stanie się częścią szóstej iteracji, która będzie układana na Politechnice Śląskiej. Natomiast 13 maja w Almerii będzie częścią siódmej iteracji. W Hiszpanii zostanie ułożony gigantyczny dywan z 8^7 naklejek (ponad 2 mln) o boku 43,74 m.

Studenci zaangażowani w Sierpinski Carpet Project na PG mówili, że było im bardzo miło wziąć udział w akcji, w której uczestniczą ludzie z całego świata. Często powtarzali też, że była to znakomita „odskocznia” przed zbliżającą się sesją egzaminacyjną.

Mamy nadzieję, że udział w projekcie pozwolił studentom inaczej spojrzeć na otaczający ich świat oraz docenić pracę zespołową.

Fot. 2. Wyklejanie drugiej iteracji dywanu Sierpińskiego
Fot. Piotr Niklas